

Cirkel

Hennes hand i hans
en förlängd träarm

där fästning borde stå stark sover
de med ryggarnas skiljeväggar
vallgravar rämnar torkar ut och det växer berg ur dig

strupen blottad inför den tillslutna
skarabeerna rasar ur tröjärmar och kryper över hud
avslöjar sig självt genom att visa det inneboende ljuset
deformerar hon solgudens värmande händer och lever
genom honom under natten i den mörka underjorden
men varje morgon kommer alltid gryningen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Octavia med Poeter.se id #33804 innehar upphovsrätten